

Kim đ&#ng h&# ch&# 12 gi&# đ&#m nh&# th&#&#ng l&# , tôi đi quanh nhà l&#n cu&#i cùng, tháo xích cho con Minô, ki&#m tra l&#i cánh c&#ng, b&#t ng&#n đèn ngoài hành lang, vào phòng, đóng c&#a l&#i. Th&# gi&#i riêng t&# c&#a tôi đang đón chào tôi. M&#t th&# gi&#i muôn màu muôn v&#. M&#t th&# gi&#i gi&#i thoát mà tôi luôn h&#i h&#p não n&#c khi b&#&c vào.

Đ&#u tiên, tôi đi t&#m, nh&#ng gi&#t n&#&c n&#a đ&#m bao gi&# cũng cho tôi c&#m giác đ&#&c t&#y r&#a th&#t trong s&#ch nh&#ng nh&# b&#n ban ngày. B&#&c ra kh&#i b&#n t&#m, tôi gi&# nguyên c&#m giác đ&#n mình &#y và chu&#i và trong ch&#n n&#m êm ái, hai hàng mi khép ch&#t, tôi đ&#i...

Th&#&#ng th&#&#ng, chúng đ&#u r&#t nhanh. Chúng nh&#y múa trong đ&#u tôi m&#t cách h&#n lo&#n và r&#i đ&#t nhiên chúng tách ra thành t&#ng c&#m, u&#n éo nh&# khuy&#n khích tôi l&#a ch&#n. Khi tôi ch&#m tay vào m&#t trong b&#n chúng thì b&#n còn l&#i bi&#n đi ngay. Lúc đó, tôi ung dung b&#i l&#i trong c&#m giác c&#a mình cho đ&#n khi ng&# thi&#p đi.

Trong gi&#c ng&# không c&#n đ&#n thu&#c ng&# này tôi tr&# nên m&#t nhân v&#t – &# không – nhi&#u nhân v&#t, mà m&#i nhân v&#t đ&#u ti&#m m&#n m&#t s&#c s&#ng k&# l&# , đ&#u ch&#ng t&# b&#n năng s&#ng còn b&#ng cách riêng c&#a ng&#&i &#y. Đôi khi m&#t vài b&#n năng quá m&#nh đã đánh th&#c tôi n&#a ch&#ng gi&#c

ng&# đ&# th&# y mình đang th&# n th&# c khóc, đang toát m&# hôi gi&# n đ&# , th&# m chí đang nghi&# n rằng k&#n k&#t vì n&#i gì đ&# y mà v&# a m&# m&#t ra tôi đã quên h&#t s&# ch.

Bao gi&# cũng v&# y, tôi l&# m c&# m bò đ&# y, chui ra kh&#i gi&#ng đ&# u&#ng c&# n ly n&#c đ&#t s&#n trên đ&# u t&# . Tôi đi loanh quanh trong phòng b&#ng nh&#ng b&#c chân không đ&#nh nghĩa đ&#c là vô đ&#nh, m&#t m&#i, b&#n kho&#n, lo s&# hay b&#t c&# m&#t tr&#ng thái nào. Đ&#ng nh&# tôi t&#nh đ&#y v&#n còn m&#ng&# . Có khi tôi m&# đèn nhìn m&#t cách vô tri g&#ng m&#t mình trong g&#ng. Có khi tôi thay áo. Và sau đó, tôi leo lên gi&#ng ti&#p t&#c gi&#c ng&# m&#t cách bình yên, l&#ng l&# . Nh&#ng nh&#n v&#t c&#a tôi không tr&# l&#i v&#i gi&#c ng&# th&# hai này.

M&#t đêm, nh&#n v&#t trong m&# c&#a tôi l&#i chính là tôi. Nh&#ng tôi đ&#p h&#n lúc bình th&#ng. Tôi sang tr&#ng quy&#n r&# , và quan tr&#ng h&#n h&#t là tôi giàu có m&#t cách kh&#ng khi&#p. Tôi có m&#t cái ví th&#n k&# mà m&#i l&#n m&# nó ra, vàng và đô la tuôn ch&#y không k&#m l&#i đ&#c. Tôi tr&#p n nh&#ng ng&#i đã t&#ng lo l&#ng, c&#u mang tôi m&#t cách h&#u h&# . L&# thay, nh&#ng ng&#i h&#t h&#i, d&#e b&#u tôi tr&#c kia trong c&#n ho&#n n&#n, bây gi&# còn ho&#n n&#n h&#n tôi lúc đó. Tôi nhìn v&# kh&#n kh&# c&#a h&# m&#t cách bao dung. Cái ví c&#a tôi c&# m&# ra liên t&#c. Cho đ&#n khi m&#t ng&#i tàn ác nh&#t v&#i tôi tr&#c đây ngã quy vì không ôm n&#i s&# ti&#n vàng mà tôi cho h&# thì tôi b&#t c&#i. Tôi c&#i m&#t cách th&#a thu&# , no đ&# . Và tôi t&#nh đ&#y.

Không nh&# nh&#ng l&#n tr&#c, l&#n này tôi t&#nh mà y nguyên g&#ng m&#t b&#n l&#n, ngây ngô c&#a ng&#i ng&# qu&# vì ti&#n v&#n còn in h&#n trong trí nh&# . Tôi nh&#n ra y ngay. Gi&#ng nói ng&#t ng&#o, nh&#ng c&# ch&# , thái đ&# quan tâm chăm sóc ch&# có y m&#i có. M&#t cái v&# thông c&#m t&#t cùng ch&# có y m&#i bi&#u l&# đ&#c. Không ai có th&# trách phi&#n gì y. M&#t b&# n&#i hoàn h&#o. Th&# nh&#ng, không ai không bi&#t b&# chìm c&#a y. M&#t b&# chìm tinh ranh, th&# đo&#n và hoàn h&#o không kém gì b&# n&#i. Y là m&#t th&# v&#a đánh tr&#ng v&#a ăn c&#p, m&#t th&# mèò khóc chu&#t. Y s&#ng nh&#n nh&# v&#i b&# n&#i t&#t đ&#p và b&# chìm kinh t&#m y tr&#c m&#t m&#i ng&#i mà ch&#ng ai dám có m&#t ý ki&#n gì. H&# s&# y, n&#nh n&#t y, đ&#ng th&#i nguy&#n r&#a cho y s&#m b&# tr&#i tr&#ng ph&#t. Đúng th&# , ch&# có tr&#i m&#i tr&#ng ph&#t n&#i y ch&# ng&#i ta thì đ&#u hàng.

V&#y mà trong gi&#c m&# tôi đã tr&#ng ph&#t y đ&#y. Tôi tr&#ng ph&#t y b&#ng cái “ng&# t&# bi” trong kinh nhà Ph&#t. B&#t đèn lên, tôi nhìn m&#t mình trong g&#ng. Nó v&#n còn ph&#ng ph&#t n&# c&#i m&#n nguy&#n c&#a k&# đ&#c tr&# thù. B&#t giác, tôi l&#n nhìn lên bàn th&# Ph&#t và b&#t g&#p ánh m&#t v&#a nghiêm ngh&# v&#a bu&#n r&#u c&#a đ&#c Quan Th&# Âm. M&# hôi tôi đ&# ra nh&# su&#i. Tôi không dám th&#p cây nhang b&#i c&#m giác nh&#p nh&#p c&#a đôi bàn tay c&#m ti&#n đang làm tôi b&#t r&#t, nh&#t nh&#t. Lao vào phòng t&#m, tôi đ&#ng k&# c&# đôi bàn tay m&#t lúc lâu. V&#a k&# c&# , tôi v&#a suy nghĩ, tôi có h&#i n&#u trong th&#c t&# , tôi có nhi&#u ti&#n nh&# th&# , tôi có hành đ&#ng nh&# trong gi&#c m&# không ? Hai con m&#t tôi trong g&#ng là hai con m&#t c&#a m&#t ng&#i h&#nh phúc. Tôi h&#nh phúc vì đã gi&#i thoát đ&#c m&#i c&# ch&# thù h&#n theo cách c&#a tôi. Không th&# đ&#i lòng là thâm tâm tôi ao &#c

đ&#c tr&# l&#i gi&#c m&# , s&#ng l&#i nh&#ng c&#m gi&#c mà trong th&#c t&# s&# không bao gi&# tôi có đ&#c. Bên c&#nh đó, m&#t m&#c c&#m ph&#m t&#i cũng đang dày vò tôi. Tôi th&# Ph&#t, mà Ph&#t d&#y oán thù nên c&#i không nên bu&#c. T&#i sao tôi l&#i bu&#c c&# ti&#m th&#c tôi phi tr&# thù.

Đ&#ng ì trong bu&#ng t&#m, tôi mi&#n man nghĩ ng&#i v&# nh&#ng kh&# năng tr&# thù c&#a ti&#m th&#c. Tôi th&#y hành vi “ngã t&# bi” trong m&# c&#a tôi ch&#ng khác gì m&#t hình th&#c gi&#t ng&#i. C&#m gi&#c m&#n nguy&#n c&#a tôi là c&#m gi&#c m&#n nguy&#n c&#a k&# sát nhân. Nh&#ng làm th&# nào đ&# ra kh&#i c&#m gi&#c đó thì tôi không làm đ&#c. tôi ch&#a làm đ&#c. Dù sao, tôi v&#n thích tr&# l&#i nh&#ng gi&#c m&# nh&# th&# m&#t vài l&#n, nhi&#u l&#n h&#n n&#a. Tôi bi&#t, nói theo sách Ph&#t thì tôi s&# phi sa vào đ&#a ng&#c. Nh&#ng đó là chuy&#n sau này. Chuy&#n c&#a th&# gi&#i th&# ba.

II

Trang đ&#m xong, tôi m&#c vào ng&#i chi&#c áo tím &#a thích đ&# đi đ&#n ch&# h&#n. Soi g&#ng, tôi th&#y mình còn m&#n m&#i nhan s&#c, không đ&#n n&#i h&#o hơn, tàn t&# nh&# có l&#n ng&#i yêu tôi d&# b&#u. Th&#t lòng, tôi ch&#ng hi&#u t&#i sao mình v&#n ti&#p t&#c yêu anh ta sau khi ch&#u đ&#ng bao nhiêu thái đ&# , ngôn ng&# c&# x&# b&#t tình b&#t nghĩa. Phi chăng vì tôi cũng có máu điên gi&#ng h&#t nh&# anh ?

Ng&#m l&#i, tình yêu c&#a chúng tôi là c&# m&#t th&# gi&#i m&#ng t&#ng, hoang t&#ng và ho&#ng lo&#n. M&#ng t&#ng vì ch&#ng có đôi tình nhân nào yêu nhau say đ&#m nh&# chúng tôi, h&#nh phúc tuy&#t v&#i nh&# chúng tôi. Hoang t&#ng vì tình yêu c&#a chúng tôi không th&# đ&#t đ&#c đ&#n b&#n b&# cu&#i cùng là hôn nhân vì nhi&#u lý do c&#m đoán. Ho&#ng lo&#n là vì muôn ngàn &#c ch&# đã khi&#n chúng tôi có nh&#ng gi&# phút c&#n k&# cái ch&#t, c&#n k&# s&# r&#a tan. Đã nhi&#u l&#n chúng tôi nói đ&#n s&# chia tay nh&#ng ch&#ng bao gi&# th&#c hi&#n đ&#c. Đ&#n n&#i sau này, m&#i l&#n ng&#i này nói chia tay thì ng&#i kia l&#i b&#u m&#i c&#i kh&#nh.

Chúng tôi là m&#t l&#a đôi thông minh đ&# hi&#u r&#ng ch&# m&#t l&#i nói c&#a mình cũng đ&# làm t&#n th&#ng ng&#i kia m&#t cách sâu s&#c. Chúng tôi đã áp đ&#ng ki&#u cách đ&# th&#ng này đ&# đ&#t đ&#c m&#c đích là xa r&#i ng&#i kia nh&#ng l&#n nào cũng th&#t b&#i. Dù r&#ng có đôi khi, nh&#ng cú đ&# th&#ng &#y không ph&#i là không trúng đích. Ho&#c anh &#y g&#m lên nh&# h&# đối. Ho&#c tôi gào thét, đ&#m ng&#c th&#p nh&# l&#i tinh tinh. Nh&#ng r&#t cu&#c, c&# c&#p l&#n tinh tinh đ&#u x&#p lép c&#n t&#c gi&#n đ&# ng&#n ra nhìn nhau t&#i nghi&#p. Cu&#i cùng, chúng tôi th&#a hi&#p r&#ng h&#y c&# đ&# tình yêu đ&#c b&#i l&#i trong các th&# gi&#i c&#a nó, c&# th&# h&#ng n&#n còn h&#nh phúc và c&# dày vò nhau n&#u còn ch&#u đ&#ng n&#i s&# dày vò. Tình yêu c&#a chúng tôi đã s&#ng bên nhau nh&# th&#. ít nh&#t là trong nh&#ng gi&# phút chúng tôi &# bên nhau, chúng tôi hoàn toàn h&#nh phúc. Và nh&#ng ngày tháng chúng tôi xa cách chúng tôi luôn nghĩ v&# nhau.

Så nghĩ ngåi thì muôn hình vån trång. Tôi biät sau nhång lån vån đång đå måi thå đån đå ép tôi tiän đån våch måc chia tay mà tôi vån đång ì måt chå, anh åy đã tång nghĩ cách làm thå nào đå giåt tôi chåt måt cách êm thåm. Ví då nhå måt cån đau tim, måt tai nån chång hån. Båi vì theo anh, tôi quá khå så trong tình yêu này. Chia tay våi anh là giåi pháp tåt nhåt cho tôi, và nåu nhå sau cuåc chia tay åy, tôi låi tìm đåc måt tình yêu khác. Bång không thì tôi chåt quách đi cho råi. Chåt đå chåm đåt måi så. Chåt đå giåi thoát. Anh åy nghĩ nhå våy. Våa ngao ngán, våa buồn cåi, tôi đã håi anh tåi sao không chå đång bå råi tôi đi ? Nhå thå có phåi đån giån không ? Anh åy låc đåu – Anh không bao giå bå råi em đåc. Thà là em bå råi anh.

Tôi biät, khi anh nói : Ngå åi anh ghét nhåt là em và ngå åi anh yêu thå ång nhåt cũng là em, åy là lúc anh åy chân thành nhåt. Tåi nghiåp, anh đã giåu anh đåc i måt låp vå quá mång đå måt ngå åi đàn bà mù quáng nhå tôi vån có thå nhån ra đåc. Ban đêm, tôi thå ång đå mình ngå bång cách bóc ra tå tå låp vå åy, thån thåc vì tình yêu sâu đåm cåa anh cho. Và råi måt lúc nào đó, tôi chåt nhån ra mình cũng đang nghĩ ngåi. Måi đêm, tôi nghĩ måt cách khác. Lúc thì tôi cho anh hån nhå phúc. Lúc thì tôi day nghiån, dày vå anh. óc tå ång tå ång cåa tôi thåu đåt nên muôn ngàn tình huång. Thå ång thì các tình huång đó tùy thuåc vào thái đå gåp gå cåa anh trong ngày. Hå anh đåc ác, thå đån thì tôi såp sån måt tình huång trång phåt. Hå anh đáng yêu, đáng quý thì tôi đån ra måt thå giåi i mång tå ång. Luôn luôn khi tình huång sôi nåi nhåt thì tôi đã thiåp ngå đi råi.

Hôm nay, våi chiåc áo tím, tôi låi đån chå hån cùng anh, låi chìm đåm trong så yêu chiåu, låi co cåm tråc cåm i ngôn ngå. Tå lâu, tôi đã chåp nhån mình nhå våy. – Trå thành ngå åi đàn bà không bình thå ång, yêu måt ngå åi đàn ông không bình thå ång, bỏ vå måt tình huång không bình thå ång. Så không bình thå ång åy là hån nhå phúc cåa chúng tôi.

III

Khi cô ta låa bå tôi sau gån hai måi i năm già nhân ngåi, non vå chång, cåm giác đåu tiên cåa tôi là så nhå nhåm. Tôi không còn phåi bån tâm đån båt cå đåu gå thuåc vå cô ta nåa. Gån hai måi i năm qua, tôi đã phåi xå nhå ra tång phån. Måt cho ngå åi vå đã ly đå và hai đåa con gái khá lån cåa tôi. Måt cho cô ta. Phån còn låi là cho nhång ngå åi phån nå đi qua đåi tôi måt cách båt ngå. Så chia xå åy, lå thay không làm tôi måt måi mà càng có thêm hång phån trong cuåc sång. Råt tiäc, nhång ngå åi đàn bà hiån diån trong đåi tôi låi không có cåm nhån nhå tôi. Hå ghen tuông, tåc giån và buồn råu vì tôi không phåi là så håu riêng cåa hå. Hå yêu sách, ra đåu kiån và råi dày vå tôi bång đå måi hình thåc. Tôi đã våt vå khån khå bao tháng ngày måi khám phá ra måt biän pháp tåi åu : hå ai căng thång quá thì tôi đánh bài lå. Tôi không liên låc, không

ghé thăm, th&#m chí không tr&# l&#i đi&#n tho&#i cho đ&#n khi đ&#i ph&#&#ng ch&#u không n&#i phi đ&#u hàng và tr&# l&#i qu&# l&#y tôi nh&# tr&#&c. Bị&#n pháp này cũng ch&#t l&#c đ&#&c tình c&#m c&#a nh&#ng ng&#&i đàn bà, cho tôi nh&#n ra đ&#&c ng&#&i nào yêu tôi và ng&#&i nào ch&# yêu chính h&#.

Cô ta là ng&#&i yêu th&#&ng tôi nh&#t. Khi m&#i quan h&# v&# ch&#ng c&#a tôi tr&# nên x&#u đi và cu&#i cùng chúng tôi ch&#p nh&#n chia tay trong vui v&#, ng&#&i mà tôi đ&#nh c&#&i làm v&# k&# chính là cô ta. Th&# nh&#ng, d&# đ&#nh &#y đã kéo dài ngày này sang ngày khác. Vì tôi không mu&#n đánh m&#t s&# t&# do mà mình v&#t v&# l&#m m&#i tìm l&#i đ&#&c. Vì v&# ch&#ng tôi tuy đã ly d&# nh&#ng trong cách c&# x&# v&#n không khác x&#a m&#y. Tôi v&#n ngày hai bu&#i v&# ăn c&#m, qu&#n áo tôi v&#n đ&#&c gi&#t &#i c&#n th&#n. Và đôi khi trong tu&#n, m&#m lòng vì thái đ&# vui v&# c&#a v&# cũ, tôi còn ng&# đêm v&#i cô &#y m&#t cách n&#ng n&#n. Nh&# v&#y, c&#&i v&# m&#i đ&# làm gì ?

T&#t nhiên, tôi gi&#u kín nh&#ng suy nghĩ c&#a tôi không cho b&#t c&# ng&#&i ph&# n&# nào bi&#t đ&#&c. Nh&#t là cô ta. Phi trung th&#c đ&# nói r&#ng tôi yêu cô ta th&#t lòng. Ngoài v&#n đ&# gi&#i tính, cô ta còn là ng&#&i ph&# n&# đ&#ng c&#m v&#i tôi nh&#t. Đi&#u quan tr&#ng là cô ta yêu tôi m&#t cách mù quáng, s&#n sàng hy sinh cho tôi t&#t c&#, s&#n sàng nu&#t nh&#ng gi&#t n&#&c m&#t vào lòng đ&# m&#m c&#&i tr&#&c m&#t tôi, ngay c&# khi b&#t g&#p tôi đi v&#i ng&#&i ph&# n&# khác. Nh&# m&#i ph&# n&# bi&#t t&# tr&#ng, cô ta s&#n sàng tin r&#ng ng&#&i ph&# n&# kia là m&#i quan h&# h&#t s&#c đúng đ&#n và trong sáng c&#a tôi. Ho&#c gi&#, dù có nghi ng&# hay bi&#t ch&#c là m&#i quan h&# đó hoàn toàn u t&#i và ph&#c t&#p, cô ta cũng t&# l&#a đ&#i b&#n thân là ch&#ng có gì.

Nhi&#u l&#n tôi đã b&#t g&#p cô ta ôm chi&#c áo c&#&i không đ&#&c m&#c và khóc th&#m. Trong đôi m&#t s&#ng &#t &#y, tôi đ&#c đ&#&c s&# tuy&#t v&#ng ảo n&# c&#a cái g&#i là ch&# đ&#i. Tôi cũng đ&#c đ&#&c s&# buông xuôi. Nh&#ng lúc &#y, tôi hi&#u n&#u mình không làm m&#t đi&#u gì đó thì vĩnh vi&#n cô ta s&# bi&#n m&#t.

Tôi làm.

Và cô ta &# l&#i. Su&#t g&#n hai m&#&i năm.

Nhu c&#u làm v&# c&#a cô ta tr&# nên mòn m&#i. H&#n th&# n&#a, nhu c&#u làm m&# c&#a cô ta vĩnh vi&#n l&#i tàn. Vì tôi hay vì cô ta ? Tôi không bi&#t ch&#c. Ch&# bi&#t sau m&#t l&#n đi b&#nh vi&#n v&#, cô ta khóa kín c&#a phòng và khóc cho đ&#n sáng hôm sau. Ra kh&#i phòng v&#i đôi m&#t s&#ng t&#y, cô ta báo tin cho tôi m&#t cách bình tĩnh đ&#ng đ&#ng – “Em không bao gi&# có con đ&#&c n&#a”. Và xua tay

không cho tôi hỏi một câu nào.

Thật tôi tin khi cô ta có thể có thai, tôi luôn lo ngại phải gánh lấy trách nhiệm nếu như chẳng bao giờ ki&#m ch&# đ&#c ham muốn. Thật nhưng khi cô ta trở thành “người không còn nguy hiểm”, tôi cũng ph&#n nào muốn đi s&# ham muốn xác thật. Tôi có cảm giác cô ta không khác tôi là mấy, giống như một thằng đàn ông vậy, và mặc dù tính cách cô vẫn còn đ&#y &#p, tôi tin cho phép mình lãng quên đi u đó, tôi đi tìm những món tính khác để bù đắp sự mất mát. Và để chu&#c những mặt cảm thấy tôi có thể phát sinh, tôi nh&# tho&#ng tôi vẫn yêu để ng cô bằng tất cả nhiệt tình.

Nhưng, cô ta hiểu đi u đó. Tôi hẳn nhớ là một trong những mối quan hệ sau này của tôi lại kết tinh một cái bào thai. Đó là một cô gái trẻ. Cô ta dùng áp lực này để bắt tôi chịu trách nhiệm, bắt tôi tiến đến hôn nhân. Người và cũ tôi lên khi biết được đi u này. Còn cô ta? Đầu tiên cô ta nghĩ chết &#ng. Rồi cô chết hỏi tôi – Anh yêu người ta lắm phải không? tôi lúng túng một chút rồi &#c để u ch&#ng ch&# – Chẳng một chút thôi, cô &#y yêu anh nhiều hơn. Cô ta lại hỏi – Anh thích ng đ&#a như ch&#? Tôi buồn th&#n – Anh không biết, nhưng đó là trách nhiệm. Giống như trách nhiệm với hai đứa con lớn của anh vậy. Nhìn tôi bằng cặp mắt soi mói và im lặng một lúc lâu, cô ta b&#m môi rồi bằng bắt &#i r&#n r&#, cô &#i đ&#n khi n&#c một n&#c mũi r&#n r&#. Lau mặt bằng chiếc khăn giấy nh&#, cô ta hỏi mà không nhìn tôi – Anh có cần em giúp không?

Chẳng biết cô ta gặp bằng cách nào, nhưng cô gái trẻ không còn bắt tôi làm đám cưới nữa. Cô chấp nhận một cuộc sống giống y người và cũ của tôi và chẳng đòi hỏi gì hơn vì &#c tôi &#n để nh&#m cho hai đứa con cô và tôi lui chăm sóc mỗi ngày.

Khi tôi trở lại căn phòng mà cô ta và tôi chung sống, chiếc khóa to đùng &# ngoài cửa chẳng nói đến để đi u gì. Tôi lấy chiếc chìa khóa riêng để mở cửa vào rồi ng&#n người trẻ &#c khung cảnh trống r&#ng của căn phòng. Cô ta đã bỏ đi.

Đầu tiên, tôi hỏi bằng &#ng. Lòng đ&#y tôi ái, tôi nhún vai và th&#y như nh&#m nh&# v&#a trút bỏ một gánh nặng. Tôi có &#i gì kia ch&#? Tôi không biết rồi cô ta. Tôi cô ta &#t để t&#m quan hệ này, vì &#c gì tôi phi &#n để t&#ng tâm?

Người d&#a của &#, tôi để t&#m để u thu&#c và hút một cách ngon lành trong bóng chiếu chấp cho&#ng. tôi đo lường sự như nh&#m lớn cảm giác mất mát của mình khi không còn cô trong đời.

L&#n đ&#u tiên tôi c&#m th&#y bu&#n r&#i. Đây đó kh&#p phòng v&#n nh&#ng m&#u gi&#y nh&# ghi tin nh&#n c&#a cô – “Em đi t&#p. anh ghé đón em lúc 7 gi&# đ&#c không ?” “Em đi h&#p, chi&#u m&#i v&#. Ph&#n c&#m anh &# trong t&# l&#nh. Ch&#u khó h&#m l&#i giúp em”. “T&#i nay em v&# s&#m. Ch&# em nghe...”... Nh&#ng câu nh&#n v&#n v&#t, chu đáo, đ&#y tình nghĩa dù ch&# là vi&#c nh&#. V&#y mà l&#n này, khi cô quy&#t đ&#nh làm m&#t vi&#c l&#n, cô l&#i ch&#ng vi&#t cho tôi m&#t ch&# nào. Tôi nhìn đám khói thu&#c t&#a ra trên đ&#u mũi và ch&#t nh&#n ra mình không nh&# nh&#m nh&# mình t&#ng. U&# o&#i đ&#ng d&#y, tôi ném m&#u thu&#c cu&#i cùng vào s&#t rác, chu&#n b&# b&#c ra ngoài. Lúc đó, m&#i nhìn th&#y m&#nh gi&#y b&# v&# nh&#u qu&#ng g&#n ng&#ch c&#a. Dòng ch&# vi&#t ngo&#n ngo&#o, lem lu&#c, có đ&#u v&#t nh&#ng gi&#t n&#c m&#t đã khô. Tôi đ&#c. Gi&#ng nh&# m&#t v&#t chém, cô ta g&#i cho tôi câu h&#i n&#t lòng – “Nh&#ng đ&#a con c&#a em trong hai m&#i năm &#y, bây gi&# chúng &# n&#i đâu ?”. Tôi hi&#u. Cô ta có th&# b&# qua m&#i đ&#u đ&#i trá cũng nh&# nh&#ng m&#i quan h&# lang ch&# c&#a tôi. Nh&#ng, tr&#ng&#i đàn bà tr&#c – ng&#i v&# cũ, cô ta không ch&#p nh&#n n&#i vi&#c m&#t ng&#i đàn bà sau cô l&#i có con v&#i tôi trong khi cô không th&# ? Cô không tha th&#.

IV

Ch&#ng tôi là m&#t ng&#i đàn ông đ&#p trai. Y l&#i còn tr&# h&#n tôi nhi&#u tu&#i n&#a. Đ&#u đó khi&#n m&#i ng&#i, nh&#t là nh&#ng ng&#i đàn bà &# đ&# m&#i l&#a tu&#i ph&#i phát điên lên vì ghen t&#. M&#t ng&#i đàn bà không n&# hà gì, tr&#c c&# đám đông, nói vào m&#t tôi – “L&#y đ&#c m&#t ng&#i đàn ông đ&#p trai, tr&# h&#n mình và không h&# yêu mình là quá s&#c tài gi&#i ! Ch&# cho t&# vài chiêu đi !”. Tôi bi&#t y th&# mu&#n đ&# c&#p đ&#n nh&#ng th&# đ&#n mà tôi s&# đ&#ng đ&# l&#y đ&#c đ&#i t&#ng c&#a mình. Gan tôi b&#m tím vì gi&#n nh&#ng tôi v&#n m&#m c&#i đ&#y v&# khiêm nh&#ng và h&#nh phúc. Tôi phi ch&#ng t&# mình h&#nh phúc, “chúng tôi” h&#nh phúc dù b&#ng b&#t c&# giá nào. Ng&#i ta nói đâm lao phi theo lao, đã và vai đ&#n c&#a mình, tôi phi đ&#n t&#i cùng. Dù th&#c t&#, ch&#ng tôi đã b&#t ra ngoài qu&# đ&#o c&#a tôi. Dù th&#c t&#, cu&#c s&#ng c&#a chúng tôi ch&# là m&#t góc nh&# c&#a đ&#a ng&#c.

Tôi ch&#ng yêu gì ch&#ng tôi. Y, ch&#ng qua ch&# là m&#t con c&# mà tôi c&#n s&# đ&#ng trong th&#i đ&#m đó. Ng&#i tôi yêu ng&#i tôi s&#p s&#a l&#y làm ch&#ng đã b&# r&#i tôi và lúc tôi không ng&# nh&#t. Trong c&#n đau đ&#ng ng&#i vì t&# ái, tôi v&#n còn đ&# bình t&#nh và t&# duy đ&# xoay s&# b&# r&#i này v&# phía tôi. Ph&#i có m&#t hình nh&#n th&# m&#ng cho k&#i kia ngay l&#p t&#c. Y phi tr&# h&#n ng&#i tôi yêu, đ&#p h&#n, trong sáng h&#n, nh&#t là ph&#i gây th&# h&#n đ&# s&#n sàng r&#i vào chi&#c b&#y êm ái mà tôi s&# gi&#ng ra. Trong cu&#c s&#ng, tôi không bao gi&# ch&#p nh&#n mình thua cu&#c. Tôi s&# ch&#ng t&# v&#i m&#i ng&#i, nh&#t là k&# đã b&# r&#i tôi th&#y đ&#c tôi là ng&#i đàn bà nh&# th&# nào.

Ch&#ng tôi, sau nh&#ng ngày tháng ngây th&#, đã đ&#n hi&#u đ&#c m&#i v&#n đ&#. Có th&#y đã t&#ng yêu th&#ng tôi, c&#n thi&#t tôi nh&# hàng tri&#u ng&#i đàn ông m&#i n&#m mùi ch&#ng v&#. Nh&#ng, vì y ch&# là hình nh&#n th&# m&#ng mà tôi tin trong lúc g&#p gáp, nên tính cách y khác h&#n tôi. M&#i xung đ&#t b&#t đ&#u n&#y sinh. Y không thích hi&#n đ&#n bên c&#nh tôi n&#a. Y đi s&#m, v&# t&#i b&#ng m&#i lý do có th&#.

Và dù tôi có áp dụng đến mấy thì thu được cái mà tôi cần, khi nhanh nhẹn, lúc dẫu dằng, khi dẫu dằn, lúc cam phẫn.... thì y vẫn tiếp tục vượt khỏi quĩ đạo mà tôi đã giăng ra. Có chăng, cái móc xích cuối cùng còn kéo y trở lại mái nhà hàng đêm là vì sĩ diện. Y sợ mấy người bạn biết y không khéo. Y sợ sẽ chê cười. Tôi là người như thế nào ý biết rõ nhất. Y sợ già nua đứt dây, tôi sẵn sàng vì quy định của tôi mà làm y thân bại danh liệt. Ít nhất trong những ngày tháng sống với tôi, y cũng hạnh phúc vài thời điểm trên bề mặt của mình.

Giống như một cuộc so găng, tôi và y luôn luôn giữ thế như ngưu sừng sừng chờ kẻ hạ cờ của người kia để đánh đòn chí mạng. Nói một cách công bằng, chúng tôi là một người an phận và nhút nhát. Y chiếm ưu thế bình yên trong cái thế giới riêng tư mà y tạo ra sau khi lọt vào bẫy của tôi. Còn tôi, người của lý, y đã là chúng tôi thì dù có là hình nhân thế mạng cho bất cứ ai, y cũng phải thu phục với tôi, chịu cho tôi điểu khiển còn hơn là xác. Đã nói, trong cuộc sống tôi không bao giờ chấp nhận sự thua cuộc. dù mái gia đình của tôi đã là một góc nhà của địa ngục thì góc nhà này cũng phải do tôi làm chủ, do tôi trang trí và có bề mặt hình thức tra tấn cho y và cả chính tôi, Mỗi ngày, cuộc sống của chúng tôi trôi đi như thế và thụt lùi lòng, giống như thói quen, cả tôi lẫn y điểu đóng một vai diễn của mình. Chúng tôi cố gắng nói, xuất hiện bên nhau rồi thì như phúc trùng một mối người. Còn sau đó, trong sự cảm giác tím tím tìm óc, tôi miên man tìm một phương cách để sở hữu tâm hồn và thế xác của y. Và y, với chút thời điểm hạnh phúc, y cũng đang tìm cách để cháy một bề mặt rồi để thoát khỏi tôi, thậm chí dù có phải để cháy ngay bề mặt thân y.

V

Hầu hết mấy người điểu bị choáng khi thấy cô ta vác cái bình nước nước đi khắp nơi với thái độ vui sướng và đầy kiêu hãnh. Không ai biết cha của địa ngục là người nào trong số những người đã từng lui tới cùng cô. Người này nhìn ngó người kia bằng ánh mắt lạnh lùng, nghi kỵ và đầy trách nhiệm. Những câu chuyện đầy hình tượng được đem lên chung quanh cô và cái bình tròn trĩnh ngày càng tròn trĩnh và ngạo nghễ hơn. Dẫm đạp trên tất cả đức luân, cô ta thản nhiên sống, thản nhiên chế độ ngày địa ngục chào đời, thản nhiên đặt chân tôi trên tấm thảm.

Bởi tôi chính là nhân vật mà mấy người đang đi tìm. Tôi đến với cô thật đơn giản. Nhưng khi chúng ta lý do nào cả. Đàn ông vẫn tôn thờ đức hạnh. Dù có chán ghét nhà nhàn chán cảm nhận nát, dù con vật nhà đức hạnh một con quỉ và có đầy đủ mấy sai trái thì vì nhu cầu, chúng tôi cũng không ruồng bỏ. Chúng tôi chỉ đi tìm những người khác, càng thêm để làm giàu cuộc sống của mình. Chấp nhận hay không chấp nhận, tùy thuộc vào chính họ. Tất nhiên chúng tôi phải có nhu cầu về hoa mỹ, những cái mặt nạ của hạnh phúc mà ngay khi thụt ra, chúng tôi điểu thụt rút chân thành. Tin hay không cũng thuộc vào sự nhạy cảm của người nghe.

Cô ta đã nghe tôi rất chăm chú. Trong lúc đó tôi cảm thấy thoải mái. Nói gì thì nói, đàn bà cũng chẳng là một sinh vật yêu cầu và hết sức cần tin. Cô ta đã tin tôi, đã trao trả tình cảm, con người và cuộc sống cô ta cho tôi một cách hoàn toàn tự nguyện. Tất nhiên, tôi đón nhận chúng như đón nhận một cái gì hiển nhiên. Tôi thích luôn bên cạnh.

Vì tôi thừa biết tính cách của tôi và thừa biết cần ngăn tôi là vô vọng. Dù vậy, giữa hai lần mỗi đêm chán, cô ta cúi mũi vào công việc kinh doanh, tìm an ủi những món lợi nhuận thực tế giá trị. Khi mở ra nhu cầu, cô ta chấp nhận đi đến tận cùng, cũng đi xuống với tôi. Tôi con cho nhà ngoại, cô trả nên thừa nhận thừa nhận, nay cô đi nơi này ký hợp đồng, mai cô đi nơi khác nghỉ mát với các mẹ làm ăn. Bên phải làm việc của cô đi với tôi chỉ còn tóm gọn lại một tuấn cô ghé thăm giữa hai lần đi ngủ và lấy quần áo cho cô cô tôi. Thay vì cảm nhận được niềm hạnh phúc, cô ta đặt cảm hứng và tuyên bố nếu tôi không thích thì có quyền đi ăn “bên ngoài”. Quá sức thoải mái. Thế rồi, khi với tôi không đem lại gì thì tôi nói cô ta có giá trị và mua “P&#-luya” là hạnh phúc gia đình. Là một người phụ nữ kia, ngày hai buổi tôi vẫn rất chắc chắn, rất trách nhiệm.

Tôi sao tôi lại không nghĩ đến việc gieo và gặt nữa? Có lẽ tôi chỉ quan tâm cho riêng một người phụ nữ của tôi có gia đình, của tôi có cảm thấy hạnh phúc, không bao giờ dám để có con. Rồi còn cha mẹ, hàng xóm, bạn bè và đồng nghiệp xã hội, phải đi phó cách nào? Vì thế khi cô ta báo với tôi qua điện thoại rằng cô có thai và mua sắm tôi sắm, tôi chỉ nghĩ đó là một mảnh lợi của đàn bà. Tôi hứa xuýt xoa và sau đó lại quên đi. Đã nói tôi đang bận rộn với gia đình, công việc trí làm công việc làm cha. Cô ta phải biết chờ đợi một phi. Cảm giác của tôi khi nghe cô gọi điện thoại đòi gặp lúc đó là cảm giác bối rối rầy. Là người đến sau mà cô ta chấp nhận biết đi về gì cả. Cô hay nhắc nhở đến những lợi ích của tôi. Để làm gì vậy? Cô thật sai lầm. Tôi rất bối rối khi phi nghe ai nhắc lại những gì tôi đã cố tình quên. Tôi gặp với tôi mà cô lại khó chịu à? Chỉ phi nghe cô lại nhắc mãi những câu than oán, tôi đâm ra khinh ghét cô quá. Ai biết cô tin những lợi ích của tôi? Cô phi biết người đàn ông nào cũng có khả năng nói dối chứ. Cô là người, đâu phi trả con mà để cho người khác với sống như mình. Một kẻ những lợi ích của tôi qua bạn bè, những người chuồng điện thoại réo gọi náo nháo, tôi không trả lại cô nữa. Tôi phi trả nên phải cô một thời gian để cô hiểu ra đi về đó. Nếu cô hiểu và chịu để người khác quy luật của tôi, cô sẽ không biết như thế nào.

Ba tháng sau, khi việc trí người chấp nhận, người cha trong gia đình của tôi đã được cảm nhận công việc, tôi lại như đến sống một cuộc sống “bên ngoài”. Tôi gọi điện cho cô ta và tin chắc cô sẽ mừng rỡ đón nhận sự tái hiện của tôi như một ân sống của thế giới. Qua điện thoại, người cha nhà cho tôi biết cô ta đã đến đi lâu lắm rồi. Là một món phép gì đây. Cô ta chuyên gây cho tôi những bất ngờ những vì tôi đang mua sắm lợi ích cô nên tôi quyết định đi tìm. Rồi sẽ như những lợi ích trước, sau khi khóc lóc giữa hai lần, cô ta sẽ lăn vào vòng tay để dành của tôi và tất cả sẽ là đầu vào đó, không thay đổi.

Cu&#c tìm ki&#m kéo dài thêm g&#n hai tháng n&#a. Khi tôi g&#n th&#i chí và chu&#n b&# có m&#t đ&#u c&#ng khác thì cô ta xu&#t hi&#n. Cô xu&#t hi&#n v&#i cái b&#u tròn trĩnh và g&#ng m&#t vui s&#ng, nh&#n nh&# m&#t cách kiêu h&#nh. Vì m&#i quan h&# c&#a chúng tôi đã gián đo&#n g&#n năm tháng nên ch&#ng ai có th&# nghi ng&# tác gi&# bào thai y là tôi : Và vì cô đi qua tôi nh&# đi qua m&#t cái c&#t nhà nên ng&#&#i ta nghĩ cô đã có m&#t ai khác. Ng&#&#i ta h&#i xa g&#n v&# ch&#ng cô và cô c&#&#i dòn d&#. Ch&#ng nào ? Em đã l&#y ch&#ng đâu !

M&#y hôm sau, cô ta ti&#p tôi trong căn nhà cũ v&#i đ&#u dàng th&#n nhiên ch&#a bao gi&# cô có đ&#&#c. Cô nói tr&#&#c kia cô là ng&#&#i c&#c đoán và b&#ng b&#t, v&#a m&# m&#ng l&#ng m&#n l&#i v&#a đ&#y tham v&#ng. Cô quen bi&#t, yêu đ&#&#ng nhi&#u l&#n nh&#ng ch&#ng l&#n nào lâu b&#n. Hình nh&# cô ch&#a yêu ai th&#c s&# cho đ&#n khi cô g&#p tôi, cho đ&#n khi cô có thai ngoài đ&# đ&#nh. Cô nh&#m tôi lúc đó b&#i vì gi&#a tình yêu và tham v&#ng cu&#c s&#ng, cô ch&#a xác đ&#nh đ&#&#c ph&#n nào n&#ng nh&#. Cô v&#a mu&#n gi&# bào thai, v&#a mu&#n v&#t b&# nó. Qua tôi, cô s&# đ&# dàng quy&#t đ&#nh. Qu&# th&#t, qua thái đ&# c&#a tôi b&#y gi&#, cô đã quy&#t đ&#nh. Thay vì v&#t b&# bào thai đ&# b&#o v&# danh đ&#, cô đã b&#t ch&#p đ&# lu&#n, b&#t ch&#p s&# nh&#c nh&# c&#a gia đình đ&# gi&# nó l&#i. Cô mu&#n gây chi&#n v&#i cu&#c s&#ng, v&#i nh&#ng k&# đ&#i trà, gi&# đ&#o đ&#c b&#ng các v&#c cái b&#ng tròn trĩnh y nh&# v&#c vòng nguy&#t qu&# c&#a riêng mình. H&#t s&#c đ&#u dàng cô nói v&#i tôi – Gi&# nhà ai, quai nhà n&#y, m&#i ng&#&#i có th&# nghi ng&# nh&#ng riêng anh thì không. Tuy anh đã ru&#ng b&# đ&#a nh&# này ngay t&# lúc nó m&#i hình thành, khi em sinh nó ra, em v&#n s&# cho phép anh nhìn m&#t nó. Nhìn m&#t ch&# không phi nhìn nh&#n. Nó là tài s&#n c&#a riêng em. Khi anh s&#ng, nó s&# không bao gi&# bi&#t cha c&#a nó, vì v&#y khi anh ch&#t, nó s&# không đ&#&#c t&#i đ&# tang. N&#u nh&#ng quan h&# lo&#n luân có th&# x&#y ra sau này vì nh&#ng đ&#a tr&# hôm nay không bi&#t nhau, đó là s&# ph&#n....

B&#&#c ra kh&#i căn nhà, tôi đi chu&#nh cho&#ng trên hè ph&#, t&#&#ng nh&# mình đã b&# đ&#m m&#t đ&#m chí t&#. Tôi không th&# không t&#&#ng t&#&#ng đ&#n cái mà cô ta g&#i là s&# ph&#n. Th&#t kinh kh&#ng cho lòng căm h&#n. Th&# kinh kh&#ng cho s&# tr&# thù. Không c&#n tôi g&#nh l&#y trách nhi&#m, cũng không c&#n làm b&#t c&# đ&#&#u gì gây t&#n h&#i danh đ&# và cu&#c s&#ng c&#a tôi trong lúc này, nh&#ng cô y&# đã dùng đ&#a nh&# đ&# tr&#ng ph&#t tôi su&#t quãng đ&#i còn l&#i.